

Кіт і Баба

Леонід Глібов

У одному селі була
Весела Баба Шелестиха.
— Аби я добренько жила,
А більш копи не буде лиха! —
Шуткуючи було і скаже, і моргне.-
Дивіться на мене!
Всім весело, як Шелестиха скаче,-
Не треба нам того, хто плаче,
Сльозами коровай не бгать...-
Весела Баба, що казать!
Раз на святках пішла куму провідать,
Погостювать і пообідать,
В беседі серце звеселить,
Дулівочки попить,
А на потуху
Варенуху.
Оставсь у хаті Кіт хазяйнувать,
Щоб мишам волі не давать;
Сидів він цілий день під лавою даремно,
Аж покіль стало темно,
А бісова мишва ніде не шелестить;
Розсердивсь на таку дурницю,
Нюхнув угору — щось пахтить;
Він скочив на полицю
І з миски ковбасу під припічок поніс;
"Жди тих мишей,— подумав,— хай їм біс!
Се, певно, корисніше буде,
Недаром же смакують люде..."
Аж двері рип у хату із сіней,-
Вернулась Баба із гостей;
Як глянула — аж здивувалась,
Не думала, не сподівалась,
Щоб збожеволів Кіт,-
Хіба пристріт!
Швиденько свічку засвітила,
Сама на лаві сіла;
Під припічком мурло сидить,

А Баба головою хить та хить
І ну хазяїна журити:
— Так от як ти почав робити!
За те, що жив в теплі, в добрі...
Гай-гай! Сміятимуться кури,
Кричатимуть в дворі:
Ледащо Кіт, злодюга мурий,
Знущається над бабиним добром...
Його із хати помелом!.-
А Кіт ковбаску уминає,
Неначе й не до його річ.
Бабуся знов: — І сорому немає!
Ковбаски захотів... який панич...
Се не панич, се чортова нахаба,
Се капость, се розор, а не користь...-
Дудукає п'яненька Баба,
А мурий їсть собі та їсть.
Що ж допомоглось від бабиної казки?
Занапастив кільце ковбаски,
До половини, може, з'їв,
А то порвав і розкришив.

До прикладу я хочу так сказати:
Де треба настрашити, там нічого в кутку,
Як кажуть, прясти на тонку
І теревені розпускати.
1892-1893.